

Camre (S):

Som finansministeren allerede har gjort opmærksom på, er der jo tale om en genfremstættelse af et forslag, som vi havde til behandling i foråret 1980. Jeg finder ikke grund til at gentage de bemærkninger, som jeg gjorde ved den lejlighed.

Jeg skal imidlertid gøre nogle enkelte bemærkninger om de besparelser, som jo er indeholdt i oversigten i venstres beslutningsforslag. Det fremgår heraf, at man forestiller sig disse meget stærke nedskæringer i udgiftsniveauet, som altså allerede i 1984 skulle føre til, at de samlede udgifter på drifts-, anlægs- og udlånsbudgettet skulle være 15,5 mia kr. lavere end i dag.

Nu skal vi jo ikke i dag tage hul på finanslovedebatten – den hører hjemme i næste uge – men jeg vil blot sige, at en forestilling om, at man skal gennemføre så voldsomme besparelser for at redde Danmarks betrængte økonomi, ikke er realistisk.

Det, der klart fremgår af dette her, er, at forslag af dette indhold er noget, som virkelig vil gøre ondt. Vi har mærket ganske stærke reaktioner på de væsentlig mere begrænsede besparelser, som regeringen har fremsat forslag om vedrørende 1981-budgettet, men dette her er jo så meget mere voldsomt. Nu har vi dels set forslagene før, dels var de inddraget i de drøftelser, som fandt sted i maj måned vedrørende fastlæggelse af udgiftspolitikken. Jeg er bekendt med, at regeringen på det tidspunkt var villig til at lade disse forslag gennemgå en videregående beregning på de samfundsmæssige modeller, som man betjener sig af i planlægningen af det offentlige udgifter. Det var man ikke interesseret i fra venstres side, for man ønskede det ikke, man skød det nok hen under, at man ikke følte, at der var nogen grund til det, for der ville ikke komme noget ud af det. Men man ønskede ikke disse forhold og disse beregninger gennemgået.

Og jeg føler trang til at sige, fordi der jo foregår en politisk debat, hvor man ligesom søger at fremhæve, at dette er et grundigt og omfattende sparekatalog, at det er, hvis man tæller det op, 6½ side, og det er overordentlig overfladiske bemærkninger, der gøres. Hvis jeg må tage det allerstørste enkeltbeløb, der spares, så er det på arbejdsministeriet, hvor man vil spare 6 mia kr. i 1984, altså 6

mia kr. ud af 15½ mia kr. Det skriver man 6 linjer til belystning af, og man forstår, at det i alt væsentligt er et forslag om at nedskære dagpengene.

Vi mener ikke, det er realistisk, at man på så lille en plads og med så overfladiske beregninger kan foretage så vældig store nedskæringer i det offentlige udgiftsniveau, og jeg vil næsten sige, at skulle man på grundlag af dette beslutningsforslag foretage en udvalgsbehandling, måtte det første, man skulle diskutere, være et forslag om en anden titel på forslaget. Det burde rettelig hedde: forslag til folketingsbeslutning om aftrapning af velfærdsstaten.

Vi kan ikke tilslutte os forslaget.

Gammelgaard (KF):

Når man hører de socialdemokratiske indlæg her i dag, bliver man i hvert fald ikke i tvivl om, at en væsentlig årsag til udviklingen i den offentlige sektor skal findes i den socialdemokratiske ideologi om flest mulige opgaver løst af samfundet fremfor af den enkelte borger. Det ville virkelig gøre ondt at skulle gribe ind, siger den socialdemokratiske ordfører. Ja men havde han tænkt sig andet? Det er, som om det overhovedet ikke er gået op for socialdemokratiet, hvad det er, der foregår med hensyn til den offentlige udgifts-udvikling, når man kan udtale sig således.

Jeg vil gerne, da mit partis ordfører, hr. Palle Simonsen, ikke kan være til stede her i dag, gøre nogle bemærkninger til det foreliggende forslag.

Jeg tager mit udgangspunkt i vismandsrapporten fra juli 1980, hvor vismændene forudsætter, at det offentlige forbrug fremover kun vil vokse halvt så meget som det private forbrug. Til trods herfor viser beregningen, at den offentlige sektor vil vokse fra 500.000 fuldtidsansatte i 1979 til ca. 750.000 fuldtids-beskæftigede i år 2020. Dette sker, samtidig med at landbruget, bygge- og anlægssektoren samt dele af industrien vil blive kraftigt beskåret for arbejdskraft. Ja, væksten i den offentlige sektor indebærer, at hele nettotilgangen til arbejdsmarkedet gennem de kommende 40 år på 125.000 på fuldtidsbasis vil blive opsuget i den offentlige sektor, som samtidig vil opsuge andre 125.000 personer, der i dag går arbejdsløse. Mens der således regnes med, at det offentlige udvider beskæftigelsen